

Λ'ΟΓΟ

THE ART OF SCIENTIFIC MIND

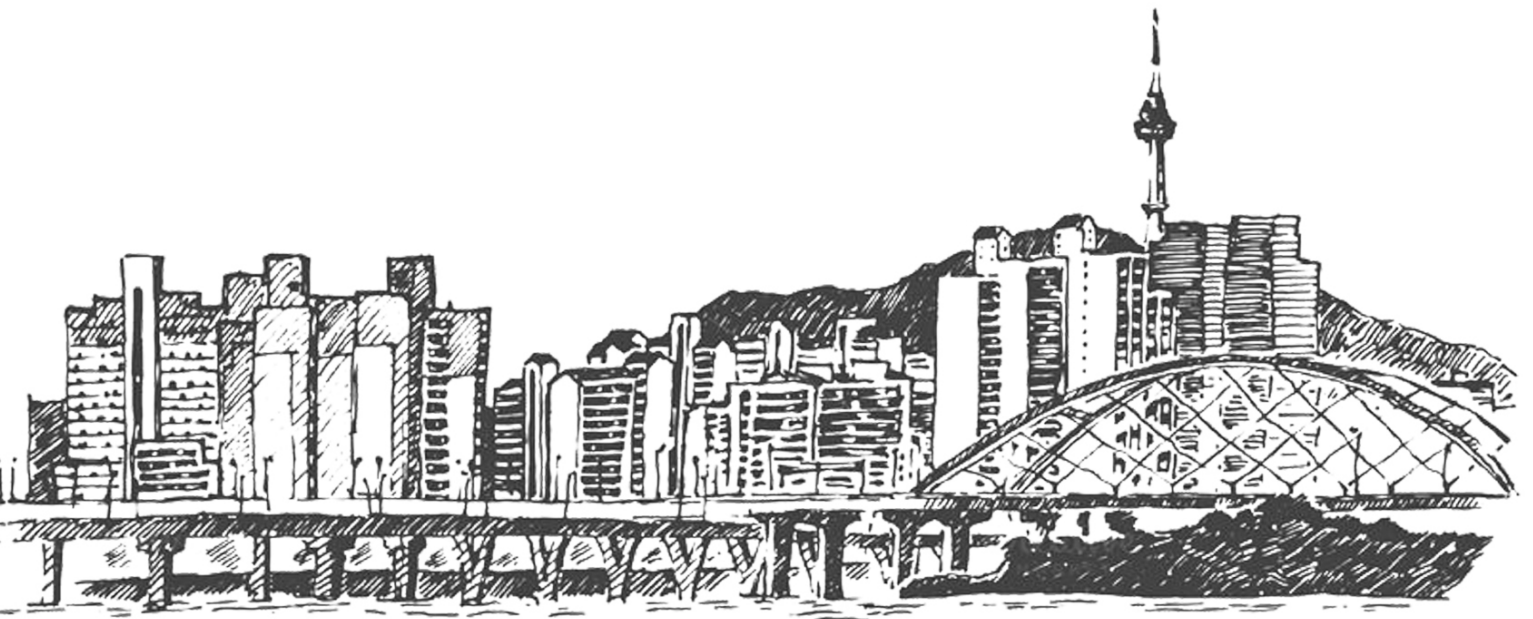
COLLECTION OF SCIENTIFIC PAPERS

WITH PROCEEDINGS OF THE I INTERNATIONAL SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE

THEORETICAL AND PRACTICAL ASPECTS OF MODERN SCIENTIFIC RESEARCH

2021 년 4 월 30 일 • 서울, 대한민국 🇰🇷

2권

DOI 10.36074/logos-30.04.2021.v2
ISBN 978-89-5764-767-7 (PDF)

ISBN 978-617-7991-30-3
ISBN 978-617-7991-32-7 (2권)

DOI 10.36074/logos-30.04.2021.v2.72

ПОЗИТИВНІ ПРАКТИКИ СОЦІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

ORCID ID: 0000-0003-2984-3135

Скабара Роман Михайлович

канд. геогр. наук, доцент, доцент кафедри спортивного туризму
Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

УКРАЇНА

В країнах Європейського Союзу феномен соціального чи суспільного туризму є предметом зацікавлення фахівців економічних, соціальних та природничих наук з точки зору його значення як для європейської економіки загалом, так і для економіки окремих країн-членів.

Європейський економічно-соціальний комітет (ЄЕСК) пропонує розширити зміст соціального туризму до такої діяльності, яка відповідає критеріям: 1) життєва ситуація позбавляє людину чи соціальну групу, повністю або частково, права на туризм; це може бути наслідком економічних проблем, фізичної або психічної неповносправності, ізоляції цих людей та їх родин, обмеженої мобільності або проблем, пов'язаних з географічним положенням); 2) визначені інституції, суб'єкти роблять кроки для усунення або зменшення бар'єрів, що заважають користуватися можливостями туризму; 3) ці кроки є ефективними і фактично дають можливість певній групі людей брати участь у туризмі у спосіб, який відповідає принципам сталого розвитку, доступності та солідарності [1].

Інституції європейських країн долучились до фінансування та організації соціального туризму лише після Другої світової війни. Такі країни як Франція, Італія чи Португалія проводили політику активного сприяння різним формам соціального туризму, який вважали і вважають ефективним інструментом соціальної політики. Проте головним джерелом фінансування подорожей в цих країнах були кошти профспілок, членами яких є наймані працівники промислових підприємств, об'єднань ремісників та кооперативів.

Північноєвропейські країни проводили дещо іншу політику у цій галузі, бюджетні кошти отримували громадяни, що належать до «виключених» з туризму верств населення, а організаторами соціального туризму тут були і є комерційні туристичні підприємства.

Окремі європейські держави не втручалися у цю сферу, не вважаючи соціальний туризм ефективним інструментом соціальної політики.

Розквіт соціального туризму припадає на 50-60-і роки минулого століття, що сміливо можна пов'язати з проявами перших позитивних результатів плану Маршалла для західної Європи. Саме у цей період почали діяти низка організацій, асоціацій та координаційних органів європейського і глобального рівня, включаючи Міжнародне бюро соціального туризму (МБСТ).

Передумови розвитку цього явища, на яких в своїх статутних документах акцентує увагу провідна міжнародна організація в галузі соціального, показані на рисунку 1.

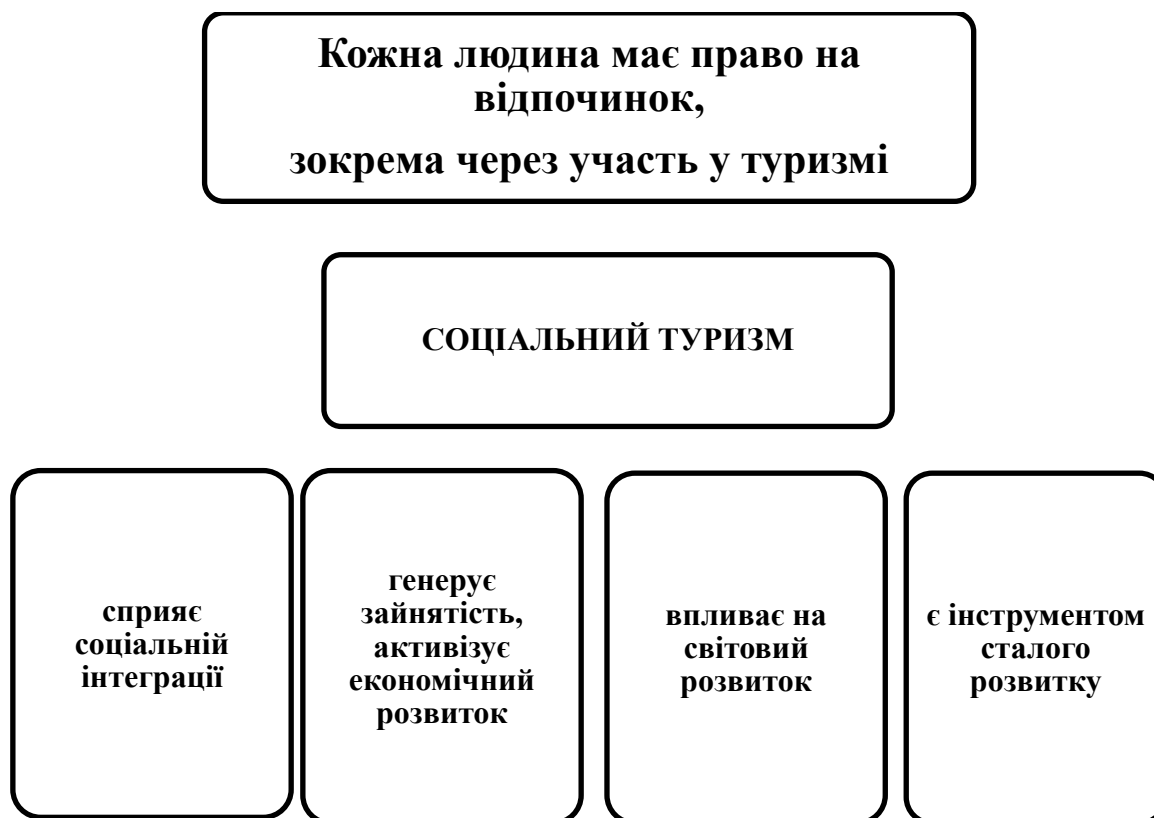

Рис. 1. Передумови розвитку соціального туризму

Зазначимо, сьогодні кількість людей, які мають і використовують право на відпустку, значно зросла, що, як результат, підняло рівень їх залучення в туризм. Водночас ще є соціальні групи, що через різні причин не можуть скористатися правом на гарантований відпочинок.

Через значну диференціацію актуальних соціально-економічних умов різні країни діють по-різному у цьому аспекті; більшість з них активно залучені до соціальних проектів, інші - менш активно вирішують ці проблеми. Без сумніву, туризм сприяє соціальній інтеграції та полегшує контакт з іншими культурами, місцями, звичаями, людьми на локальному, регіональному та загальноєвропейському рівнях взаємодії.

МБСТ вказує на чіткі ознаки соціального туризму, які, на переконання організації, визначають потребу його широкого залучення в соціальну політику. Наприклад, головною метою організації соціального туризму має бути збільшення доступності відпочинку для «виключених» груп населення, розширення його аудиторії [2].

Сьогодні суб'єктами, що у різний спосіб впливають на стан та розвиток соціального туризму в державах-членах ЄС є європейські наддержавні виконавчі та законодавчі інституції, наприклад, Європейська комісія та її підрозділи, уряди держав-членів, роботодавці та їх об'єднання, професійні спілки, спеціалізовані об'єднання, місцеві громади [1].

Французьке національне агентство ANCV було створено в 1982 році як промисловий та комерційний державний орган, сьогодні є корисним інструментом соціальної політики у сфері туризму.

Організатор соціального туризму IMSERSO діє в Іспанії і щороку допомагає понад мільйону осіб, особливо людям похилого віку, організувати групові поїздки поза сезоном відпусток.

Безліч позитивних практик в соціальному туризмі, як правило, орієнтовані на вужчу аудиторію, але настільки ж важливі і цінні для суспільства [2].

До позитивних практик соціального туризму слід зарахувати, наприклад, ініціативи, як ваучери чи купони на відпочинок, за якими роботодавці беруть участь у фінансуванні відпочинку своїх працівників. Цей досвід отримав поширення серед кількох промислово-фінансових груп Італії та Франції ще у 80-х роках минулого століття.

У цьому контексті варто згадати діяльність іспанського туристичного конгломерату Seniors 'World, що в середині 70-х років був призначений оператором програмою соціального туризму Міністерства праці та соціальної політики Іспанії, пізніше розширив свою діяльність та соціальну сферу, запропонувавши туристичному ринку спеціалізовані туристичні продукти не високої вартості для літніх людей.

З моменту появи суспільного туризму в його розвитку активну участь беруть і професійні спілки, таким чином прагнучи сприяти своїм членам в реалізації права на відпочинок. Це сприяння полягало, наприклад, у спільному фінансуванні створення інфраструктури соціального туризму, відпочинкових комплексів, будинків відпочинку, наданні спеціалізованих туристичних послуг.

Різні держави-члени ЄС мають відмінний досвід участі професійних спілок в соціальному туризмі, але майже усі вони задіяли ті чи інші форми профспілкового соціального туризму.

Прикладами спеціалізованих об'єднань, що активно діють в царині соціального туризму, є італійські та британські споживчі кооперативи, що мають розгалужену мережу агентств з організації соціального туризму.

Список використаних джерел:

- [1] Mendza-Drozd, M. (2006). *Opinia EKES w sprawie turystyki socjalnej w Europie (wrzesień 2006)*. Вилучено із <https://publicystyka.ngo.pl/opinia-ekes-w-sprawie-turystyki-socjalnej-w-europie-wrzesien-2006> [польська]
- [2] Скабара, Р. (2019). Міжнародні туристичні організації: лекція з навчальної дисципліни "Туристичне країнознавство" для студентів спеціальності 241 Готельно-ресторанна справа (спеціалізація «Готельно-ресторанна справа»)